

Můj strom

Jako dítě jsem žila obklopená tichem plným významů.

Rodiče před námi nehovořili o jistých věcech, ale jejich obličejové byly dost výmluvné.

Potřebovala jsem si najít někoho, s kým bych si mohla povídat. Mým přítelem se stal strom, na nějž jsem lezla.

Každý večer jsem mu přiběhla vyprávět, co jsem celý den dělala, co mi udělalo radost a co mě trápilo. Strom mi naslouchal, sdílel můj život.

Nebyla to jen věc, ale živá bytost, co mě dokázala uchvátnout. Kvůli jeho velikosti jsem ho nemohla obejmout, abych mu dala najevo svoji náklonnost, a tak jsem alespoň láskyplně hladila jeho kůru.

V Birkenau nebyli žádné stromy ani ptáci, jen dav, kde nikdo neexistoval. Nacisté nás považovali za nepotřebné věci, s nimiž nakládali podle vůle své krutosti.

Nad nebem ale žádnou moc neměli. Nemohli nám nijak zabránit, abychom čerpali sílu z jeho krásy plné hvězd.

„Poprosil jsem strom: ‚Povídej mi o Bohu.‘ A on rozkvetl.“ Tahle slova Rabíndranátha Thákura jsem si vzala za vlastní.